

ἀλλ' ἀνέμειξε καθεζόμενος εἰς τὸ σκαμνί, καὶ ἐκοιμάτο ὀλίγῳ ὥρῃ, ὅταν ἦτον πολλὰ κεραιόμενος ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀρετῆς, καὶ κακοπάθειαι. Οὕτως ἔκαμε χρόνους δεκαπέντε, τὸν ὅποιον πολλοὶ ἐμνήθησαν. Εὐθυμειόμενος δὲ τῆς αἰωθεῖν φωνῆς, ὅπῃ τὸ εἶπε νὰ οἰκοδομήσῃ Μοναστήριον, ἀρχίσαν νὰ τὸ κτίζε-
σι. Καὶ ὁ μὲν Γωάννης ἤθελε νὰ τὸ κάμῃσι μικρὸν, ὅτι δὲν ἤθελε πολλὴν σύγχυσιν· ὁ δὲ Παχώμιος τὸ ἐχεδίαζε πολλὰ μεγάλο, καὶ τὸν λόγον ὅπῃ ἤ-
κουσε, πῶς ἔμελλε νὰ συναχθῶσι πολλοὶ Καλόγριοι. Εἰς τὸ το γὰρ ἐφιλονεί-
κησαν ὀλίγον, καὶ ὕβρισαν ὁ Γωάννης τὸν Παχώμιον ἀδίκῃ, ὀνομάζων αὐτὸν φλύαρον· ὅστις ἐσκανδαλίσθη μὲν ὡς αἰθρῶπος, ἀμὴν ὡς φρόνιμος, καὶ ἐνάρετος
ὑπέμεινε τὴν ὕβριν, καὶ δὲν ἐσυώτυχε, καὶ τὴν νύκτα ἐμίμνητο τῶν λόγων, λέ-
γωντας. Οἱμοὶ τῶν τάλας πῶς ἐσκανδαλίσθηκα διὰ τοῦ λόγου, καὶ ἐθυμώθηκα
μὲ ποσάτις κόπας τῆς ἀσκήσεως. Ἐλέησέν με Κύριε μου, ὅτι δὲν ἐνέκραττο ἀκό-
μη τὴν σάρκα, ἀλλὰ γίνομαι δειλὸς τῷ ἐχθρῷ ὁ δειλαιός. Πῶς νὰ διδάσκω
τὴν ἄλλαν ἀσκήσιν, ὅπῃ ἐγὼ δὲν ὑπέκτισα; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐλεῖν ἐλλογὺν νύκτε
κλαίωντας. Οὕτως ἂν εἶχε πολλὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ ταπεινότητα. Ἀλλὰ εἰς
ὀλίγον καιρὸν ὁ Γωάννης ἐκοιμήθη, καὶ ἔμεινε μοναχὸς ὁ Παχώμιος, καὶ ἠγωνί-
ζετο ὡς καὶ πρὶν· οἱ δὲ δαίμονες τὸν ἐπείραζαν πολλὰκις, διὰ νὰ φοβηθῇ νὰ
μισθώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Καὶ ὅταν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ναὸν αὐτοῦ, τὸ
ἔδειχεν πῶς ἦτον ἐμπροσθέν τε εὖως λάκκος μέγας, διὰ νὰ μὴ κλίνη τὰ γόνα-
τα, καὶ αὐτὸς βλέπωντας τὴν πανουργίαν, ἔκαμνον εἰς τὴν πεισμάτις περὶ ποτε-
ρας μετανοίας. Ἀλλοτε πάλιν ἐκλονήσαν τὸ κελίον τε, καὶ ἔξωθεν ὥραν πολλὴν,
καὶ ἔδειχνε πῶς ἐπιπτεν. Ἀλλὰ φορὰ ἐγένετο πετεινὸς ὁ δαίμων, καὶ ἔκραζεν.
Ἀλλοτε ἐσύκωναν πολλοὶ εὖως φύλλον δένδρε με εὖως ξύλον μακρὸν, καὶ ἐκα-
μώνανταν ὅτι δὲν τὸ ἐδύνανταν, διὰ νὰ γελάσῃ ὁ ὁσῖος. Ἀλλοτε πάλιν ἐγί-
νονταν γυναικες ὀλόγυμνας, καὶ ἐκάδιζαν πλησίον τε ὅταν ἔξωθεν. ἀλλ' αὐτὸς
ποσῶς δὲν τὴν ἐκίταζεν, ἀλλὰ μὲ τὴν δόχλῳ τὴν ἐσκορπίζε, λέγωντας διὰ φο-
ρα ρήματα τῷ Δαβίδ. Ἦγεν, τὸ Ἀναστήτω ὁ Θεός, τὸν ἐναντικεσὸν φαλμόν, καὶ
ἄλλα τοιαῦτα. Ὅτε ἰδόντες, ὅτι δὲν ἐνίκησαν τὸν ἀήτητον με φωνάσματα,
ἐκάκισαν, καὶ τὸν ἔδειραν μίαν νύκτα δυνατὰ, ἀπὸ τῆς πρῶτης ὥρας ἕως ὅ-
πῃ ἐξημέρῳσαν. Ὅτε ἀθρόονε πολλὰ, καὶ ἐκείτετο.

Ἀλλὰ μὴ θαυμάσῃ τις πᾶς συγχωρᾷ ὁ Θεός, νὰ δέρην τὴν ἀγίαν οἱ δαί-
μονες· ὅτι διὰ νὰ γένωνται τέλει με τὴν δοκιμὴν, καὶ πείρας τῶν πειρασμῶν, οἰκο-
νομᾷ νὰ παιδεύωνται. ὡς ὁ Γῶβ, ὁ Ἀντώνιος, καὶ ἄλλοι πολλοί, νὰ γένωνται
ὡς τὸ χρυσίον, με τὸ καθαρίσιον τῶν πειρασμῶν τελειότεροι. Καθὼς ἂν εἰσ-
κετο ἀθρόονε ὁ ὁσῖος, ὑπῆρχε εὖως ἀσκητὴς νὰ τὸν ἰδῇ, Γερακοπόλεων ὀνομα-
ζόμενος· ὅστις ἦταν καρκτικὸς ἡσυχαστής, καὶ τὸν ἐνεθίπτε, λέγωντας. Ἀνδείξε
τέλειον, καὶ μὴ δειλιάσῃς τὴν πειρασμῶν. Ὅτι αὐτὸς πεικάσαν οἱ δαίμονες πῶς
ἐφοβήθης, σὲ τὸ κάμειν χειρότερα· εἰ δὲ καὶ σὲ ἰδῶν, ὅτι δὲν τὴν ἡφίης, σὲ
ἀφλύεσιν. Ἐμείνον ἂν ἐκεῖ ὁ γέρον διὰ σινοδία με τὸν Παχώμιον, ἕως ὅτε ἐκοι-
μήθη καὶ αὐτὸς, καὶ τὸν ἔθαψον. Αὐτὸς δὲ ἔμεινε τὸ λοιπὸν ἄλυτος ἀπὸ τῆς ἐχ-
θρῆς,